

ירד ברגלו. שׂודאי ארבע גליות היה. שלוש בגנגר שלוש קליפות האגוז, מהם: מהו - קו יrok, קליפה ירקה של האגוז. שנייה בהן - אבניים מפלמות, שהם סלעים חזקים, שבעליהם פסקו מהם כמה פסקות, ולקחו אותם להוציא מים של התורה, וכך נקרו אבניים מפלמות, שהם מים יוצאים מים. קליפה שלישית, דקיקה, גלוות שלישית, שהיתה קטינה, וזהו וחש. גלוות רביעית - תהום רעה, חלל האגוז. וזהו (בראשית א) וחש על פני תהום.

ונרא בור, שנפל טמה سور, זה שפטוב ביטוף (דברים לא) בבור שורו הדר לו, שנאמר בו (בראשית לו) וישליך אותו הבירה, נקבה רעה. והBOR רך - זכר (בראשית), רק בלי תורה, אבל נחשים ועקרבים יש בו. וזה הגלות הרביעית, דור רבינו וגדים לשקר. עליהם נאמר (איכה א) כי צריך לראש. ניפן כה וכלה וירא כי אין איש

(שמות ב), של ישראל המערבים ברשותם הילגו, ערב רב, וזה בסוף הגלות. ומשום לכך קין הגלות נזק עד תהום רבה. ורואה הנאמן, תהום הוא המות בהפיק אותיות, ואין מות אלא עניות, אתה ברדת שם. והרי זה החדר לעלה לפני הפנאים והאמזאים, וככלם יורדים בגולגולת תהום לפסיע לך.

ואתה פניה שפטייך לך יותר מבלם, משומ שאתה לויתן (יחש בריח) שלם התורה, בעל כל הרגים נקרא לויתן, על שם התורה שנאמר בה (משל אי) כי לווית חן הם לראש, ובכך ההלם לא אדם ובמה תושיע ה'. אדם

נחת בגיניה. דוידי ארבע גליות והוא, תלת, קבלת קליפה דאגוז, דאיינון תהו, קו יrok, קליפה יrok דאגוז. תנינא בהו, אבגין מפולמיין, דאיינון סלעים פקיפין, דמאיiri מתניתין פסקו מנייחו במא פסקות, ונקייט לון, לאפקא מיא דאורייתא. ובגין דא אתקייראו אבניים מפולמות, דמניחו מיין נפקין. קליפה תליתאה, דקיקא, גלוותה תליתאה, דהוה זעיר, והאי איהו וחש. גלוותא רביעיה, תהום רביה, חלל דאגוז.

והאי איהו, (בראשית א) וחש על פני תהום. ואתקרי בור, שנפל טמה سور, דא דכתיב ביטוף, (דברים לג) בבור שורו הדר לו. דאטמר ביה, (בראשית לו) וישליך אותו הבורה. נוקבא בישא. והBOR רך, דכורה (נ"א רבוא), רק שלא תורה, אבל נחשים ועקרבים יש בו. ודא גלוותא רביעיה, דר דרישים מלא נחשים ועקרבים, רמאים בנחשים ועקרבים, דעקרין מליל דרבנן, ודינין לשקר, עציהו אתחמר, (איכה א) היה צריך לראש.

ויפן כה וכלה וירא כי אין איש, (שמות ב) דישראל, באlein רשייעא ערבות רב, ודא בסוף הגלות. ובגין דא קין דפוקאנא נזק עד התהום רביה. וריעיא מהימנא, תהום הוא המות בהיפוך אתחוץ, ולית מות אלא עניותא, אנטה נחיתת תפן. והא קא אתחבריר לעילא, קמי תנאים ואמורים, וכלהו נחתין בגינך בתהום לטייעא לך.

אנת תניא דמסיע לך יתר מבלחו, בגין דאנט לויתן (יחש בריח) דימא דאורייתא, מאיריה דכל נוגין לויתן אתקירי, על שם אורייתא, דאטמר ביה (משל אי) כי לוית חן הם לראש. ובכך (הלים לו) אדם ובמה תושיע יי'.